

неочаквано се натъкна на твърда, неподвижна, вдървена змия. Грабна я и се спусна къмъ огнището.

Не ще разказваме, какъ ѝ отсече главата, какъ размрази месото, какъ го свари най-после, нахрани детето, хапна и той; ще кажемъ само, че изядоха всичко, а после гладътъ пакъ ги замъчи.

Малкиятъ Били се поболѣ малко отъ тежката храна подиръ дългото гладуване. Въпрѣки това, Никъ пакъ започна да рови земята, но не намѣри вече нищо. Облацитѣ, които бѣха се поразпилѣли, наново се сгъстиха и наново снѣгътъ започна да постила земята.

Ала последна победа надъ себе си затворникътъ одържа, само когато забеляза, че малкото му другарче отпадна съвсемъ. И все пакъ се бавѣше, правейки нечовѣшки усилия да намѣри храна, за да подържа живота си и тоя на детето. Но напраздно. Жаждата за свобода го накара да отправи молба къмъ Бога. Но вмѣсто отговоръ, чу виенето на вѣтъра. Страшния студъ смрази членовеѣ му и той се върна при спящото детенце. Напипа мъничката ржчичка. Тя бѣше суха, гореща.

Съ тѣга на душата държеше той ржчичката му и при свѣтлината на свѣщъта съ трепетъ гледаше бледото, изнемощѣло лице. Въ тази нощъ той още не съзнаваше, че малкото му другарче е тѣй близко до смъртъта. Това можа да забележи едва сутринъта.

— Не ми се ще вече да видя татко, — казато; много съмъ уморенъ и не мога да обичамъ друго, освенъ моя приятель.

Никъ, безъ да ще, грабна детенцето на ръце, притисна го до гърдитѣ си и реши да се не бави повече. Снѣгътъ продължаваше да вали. Нѣмаше